

THE INHERITANCE

Money Comes and Goes. A Family Name Remains.

FERDINANDO FREGA
BLADEFREGA

ANG MANA

THE FAMILY · 14

Karaniwang nakatali ang mana sa isang pangyayaring masakit sa halip na masaya. Halos para bang sumusunod ang buhay sa batas ng contrapasso ni Dante: bawat halagang ibinayad ay binabayaran ng isa pang halaga.

Gayunman, ang mana rin ang huling balance sheet ng isang tao.

Nasa loob nito hindi lamang ang mga bahay, mga bank account, mga kotse, mga alahas, o mga ari-arian. Nasa loob nito ang mga paniniwala, mga moral na kodigo, mga prinsipyo, mga katapatan, mga takot, mga pag-ibig, at ang paraan ng pagpili ng isang tao kung paano tatahakin ang buhay.

Karamihan sa mga tao ay nag-iiwan ng kinikilala ng lipunan bilang mahalaga: isang tahanan, kaunting ipon, isang minanang yaman ng pamilya, isang alaala.

Ang iba ay nag-iiwan ng mga utang.

Ang batas ng Italya, sa kakaiba nitong lohika, ay nagpapahintulot sa mga tagapagmana na tanggihan ang mana sa loob ng ilang hangganan kapag mas malaki ang mga pananagutan kaysa sa mga ari-arian. Halos isa itong legal na pagkilala na may mga taong inuubos ang lahat bago umalis at lumilisan nang walang laman ang bulsa.

Ngunit hindi ako abogado.

Wala akong titulong akademikong maipagmamalaki. Ako pa rin ang parehong lalaking minsang nakakuha ng apat sa klase ng wikang Italyano.

Ang mayroon ako ay karanasan. At itinuro sa akin ng karanasan na kung minsan ay mas malaki ito kaysa sa batas at mas mahigpit kaysa sa awa mismo.

Ang unang taong nag-iwan sa akin ng tunay na mana ay ang kapatid kong babae, si Teresa.

Tinawag siya ng kanser sa pancreas sa edad na animnapu lamang.

Wala siyang asawa. Hindi siya nakabuo ng sariling pamilya. Ang mga kapatid kong lalaki, ang aming mga magulang, at ako lamang ang kanyang tuwirang tagapagmana.

Halos isang taon lamang pagkaraan, sumunod sa kanya ang aming mga magulang, nang may dalawampung araw na pagitan.

Ang iniwan nila ay naging manang pinaghahatian ko at ng aking dalawang kapatid na lalaki, ang kambal na Frega, na walong taon na mas bata sa akin.

Magkaibang edukasyon.

Magkaibang buhay.

Magkaibang pagpapahalaga.

Magkaibang inaasahan.

Ang sumunod na nangyari ay hindi ang gugustuhin sana ng aming mga magulang.

Ang pinakamalakas ang unang kumilos. Kinuha ng isa ang lahat ng kanyang makita. Ang isa naman ay nakatayo at nanood habang lumilitaw ang mga realidad na hindi dapat kailanman umiral sa loob ng isang pamilya.

Humigit-kumulang isang milyong euro ang halaga ng mana, sa pagitan ng mga ari-arian at mga deposito sa bangko.

Ngunit ang pera ang pinakahindi mahalagang bahagi ng kuwentong ito.

Sa harap ng mga kilos na, sa aking pananaw, lumampas sa bawat hangganan ng tiwala ng pamilya at ng moral na pananagutan, iisang landas na lamang ang natira sa akin: ang humingi ng proteksiyon sa sistemang panghukuman at ipagtanggol ang mga karapatang hindi lamang sa akin, kundi pati sa aking mga anak.

Isang kasong kriminal ang nabuksan na.

Ang katotohanang iyon lamang ay nangangahulugang may ebidensiya at itinuring ito ng mga institusyon na karapat-dapat suriin.

Ang iba pa ay sa katarungan na, hindi sa akin.

Maghihintay ako nang may pagtitiis.

Hindi ako kailanman naghiganti.

Hindi ko kailanman ipinaglaban ang labanang ito para sa pera.

At iyon mismo ang dahilan kung bakit hindi ko kailanman inisip na maging civil claimant na humihingi ng kabayaranang pinansiyal.

Ang laban ko ay hindi tungkol sa pagpapayaman sa sarili.

Ang laban ko ay tungkol sa pagprotekta sa pangalang Frega.

Tumatanggi akong makita ang pangalan ng aking pamilya na kinakaladkad sa mga hukuman, mga paratang, kasakiman, at panloob na pagkawasak nang hindi ako naninindigan para sa pinaniniwalaan kong tama.

Ang pangalang iyon ay sa aking ama.

Sa aking ina.

Sa kapatid kong babae.

At balang araw ay mapupunta ito sa mga susunod sa amin.

Dumarating at umaalis ang pera.

Nananatili ang pangalan ng pamilya.

Ang pinakamahalagang manang natanggap ko ay hindi kailanman sinukat sa euro. Iyon ay ang pananagutang dalhin ang pangalang iyon nang may dignidad.

Gayunman, nananatili ang sakit.

Hindi ang sakit ng ari-arian.

Hindi ang sakit ng mga bank account.

Ang sakit ng pagkawala.

Ang sakit dahil sa mga taong minahal natin at wala na rito.

Kung minsan ay iniisip ko ang aking mga magulang at ang kapatid kong babae na magkakasamang nakatayo sa isang malayong balkonahe na lampas sa aming paningin, pinanonood ang kakaibang teatrang ito ng tao na nagaganap sa ibaba nila.

At marahil ay ngumingiti sila.

Marahil ay umiiling sila.

At marahil ay sinasabi nila:

“Patuloy na lumalaban si Frega. Hindi siya tumitigil kailanman. Siya mismo ang lalaking walang umasang magiging siya.”

Ferdinando Frega

Gillette Man ✂